

”PikkuKakkonen”

KAKKOSTEN SUKUYHDISTYKSEN SEITSEMÄS LEHTI

Hyvät sukulaiset

Kesä on jälleen koittanut joka niemeen, notkoon ja saarelmaan. Tulevana kesänä emme sukuyhdistyksen puitteissa järjestä sukujuhlaa. Sen sijaan teemme retken suvun syntysijoille rajantakaiseen Karjalaan 3-5.8.12. Tutustumme Ruskealan Otrakkalan, Kollitsan ja Särkisyrjän kyliin. Hiitolan kautta matkaamme Käkisalmeen, sieltä Räisälän, Äyräpään ja Muolaan Koiralan kylän kautta Viipuriin. Viipurista matka jatkuu Ihantalaan ja lopuksi Jääsken Hirslammelle. Matkalle on lähdössä lähes 30 suvun jäsentä. Kaukaisimmat matkallelähtijät Eeva Johansson ja Leena Lindeborg tulevat Ruotsista. Odottan matkaa innolla.

Yhdistyksen hallitus asetti kunnianhimoisen tavoitteen vuodelle 2013. Silloin pitäisi sukukirjan ilmestyä. Sukukirjaan toivotaan ja tarvitaan tarinoita ja valokuvia niin menneiltä kuin lähivuosiltakin. Jouni Kakkonen ottaa mielellään vastaan valokuvianne ja tarinoitanne sekä tarvittaessa opastaa asioissa.

Huhtikuussa pidettiin Karjalatalolla Helsingissä sukuyhdistyksen varsinainen kokous. Kokouksessa valittiin hallitukseen uusi jäsen, Eina Kakkonen Helsingistä. Eina on myös lupautunut jatkossa toimimaan PikkuKakkosen päätoimittajana. Näin saamme vaihtelua ja uusia ajatuksia toimintaamme. Einaen yhteystiedot löytyvät lehden takakannesta.

Olemme lähiaikoina saaneet nähdä ja kuulla ihmisten ja varsinkin nuorten ongelmista ja syrjäytymisestä. Tuntuu kuin elämän arvot olisivat menneet päälaelleen. Elämme kireässä ja raastavassa kilpailuyhteiskunnassa. Vahvat pärjäävät, heikoimmat putoavat kelkasta. Asian korjaamisessa on valtavat haasteet niin perheillä, sukulaisilla kuin valtiovallallakin.

Pitäkää huolta lapsista, vanhuksista, kanssaihmisistä ja itsestänne.

Hyvää kesää kaikille

Eero

Kakkosten sukuyhdistys ry

TOIMINTAKERTOMUS

VUODELTA 2011

Hallituksen jäseninä ovat toimineet

1.1.2011–30.7.2011: Kyösti Kakkonen puheenjohtajana, Airi Holopainen, Eero Kakkonen, Jani Kakkonen, Pentti Kakkonen ja Toivo Kakkonen

31.7.2011 alkaen: Eero Kakkonen puheenjohtajana, Airi Holopainen, Jani Kakkonen, Jouni Kakkonen, Kyösti Kakkonen ja Toivo Kakkonen.

Hallitus kokoontui kaksi kertaa. Hallitus valitsi sihteerikseen Leena Kakkosen.

Tilintarkastaja

Tilintarkastajana on toiminut Timo Kakkonen.

Varsinainen kokous ja sukujuhla

Yhdistyksen varsinainen kokous pidettiin 30.7.2011 Karjalantalolla Joensuussa. Läsä oli noin 60 henkilöä. Kokouksessa käsiteltiin sääntömääräiset asiat. Keskusteltiin suvun vaakunasta, kotisivujen ylläpidosta sekä Karjalaan tehtävästä matkasta. Kokouksen jälkeen vietettiin sukujuhlaa ruokailun ja ohjelman merkeissä. Iltaohjelmassa oli seurustelua ja karaokea.

Vaakuna

Suomen Heraldinen seura on hyväksynyt Kakkosten suvun vaakunan. Siinä on sinisellä kilvellä kaksi oravannahkaa paaluittain sekä hopeinen lakio, missä hannunvaakuna, kaikki vuorovärein. Vaakunan suunnitteli Rauno Lepikö. Pöytästandaareja hankittiin jäsenistön käyttöä varten.

Kotisivut

Heinäkuussa avattiin sukuyhdistyksen kotisivut. Sivut laati ja niiden teknisestä ylläpidosta vastaa Datapoli Oy. Kotisivuille tehtiin vuoden aikana yli 6000 vierailua.

Sukututkimus

Jouni Kakkonen on jatkanut sukutietojen kirjaamista.

Jäsenmäärä

Vuoden lopussa 2011 yhdistyksen jäseniä oli 128.

”Pikku Kakkonen”

Sukuyhdistyksen lehti on ilmestynyt kaksi kertaa. Lehden toimittajana on toiminut Eero Kakkonen.

Hallitus

Onnea sukuyhdistyksen jäsenille

80-vuotta

Kyösti Kakkonen 15.9. Siltakylässä

60-vuotta

Olavi Ratilainen
3.7 Sotkumassa

Maritta Lieste
22.5. Rovaniemellä

**Leena
Lindeborg**
7.5. Ruotsin
Grillbyssä

Tiedot perustuvat sukuyhdistyksen jäsenrekisteriin, kaikilla jäsenillä ei ole syntymäaikaa rekisterissä. Ellet halua syntymäpäivääsi julkaistavan lehdessä, ole hyvä ja ilmoita siitä hyvissä ajoin sihteerille.

50-vuotta

Tuula Martikainen
29.8. Hammasslahdessa

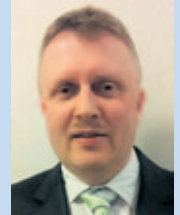
Timo Kakkonen
2.2. Joensuussa

**Airi
Holopainen**
23.7.

Hammass-
lahdessa

**Markku
Hyyppönen**
24.5.
Vantaalla

Mauri Norha
1.8. Vantaalla

Siskokset Ruotsissa

On vuosi 1969. Kakkosen perhe isä Väinö, äiti Helvi ja lapset Eeva, Leena ja Jukka asuvat omakotitalossa Tuusulan Mattilan alueella. Täällä he ovat asuneet vuodesta 1956, kun isä ja Pentti serku rakensivat talon. Välillä oli talkoot ja naapurit autoivat myös rakennuksessa. Se oli kovaa työtä siihen aikaan, kun kaikki tehtiin käsin. Ei käytetty kaivinkoneita eikä sähkökoneita niin kuin nykypäivänä. Isämme sai tehdä kovaa työtä niin kuin useimmat ihmiset Suomessa sodan jälkeen.

Isämme oli sodassa koko sodan ajan. Se oli kova aikaa, esimerkiksi talvisodan kovat pakkaset.

Äitimme oli työssä Elisenvaaran asemaravintolassa sodan aikana. Siellä oli kovat pommitukset ja hän sai nukkua vaatteet päällä. Kun ilmahälytys tuli, hän juoksi metsään ja makasi ojassa, kun pommit paukkuivat ympärillä. Molemmat vanhempat

ni selvisivät hengissä, mutta kuinka voi ihminen jälkeensä sellaisen tapahtumien jälkeen. Eivät he saaneet psykologista apua tai terapiaa. Heidän terapiansa oli kova työ ja sen vuoksi saivat myös lapset oppia sen.

Molemmat vanhempani tulevat Karjalasta, isä Ruskealasta ja äiti asui ensiksi Kurkijoella ja sitten Elisenvaarassa. He puhuivat aina kuinka kaunista Karjalassa oli verrattuna Helsingin ympäristöön.

On ikävää, että Venäjä otti Suomelta kauniin Karjalan.

En tavannut isänisiä enkä isänäitiä koskaan. He ehtivät kuolla ennen syntymääni. Enkä tiedä heistä niin paljon. Tiedän, että isänisiä kutsuttiin Punapää Kakkoseksi. Hänellä oli punainen tukka. He asuivat Kakunmäellä lähellä marmorilouhintaa.

Vanhempani olivat muuttaneet Helsinkiin jo

ennen sotia. He tapasivat siellä sodan jälkeen, menivät naimisiin ja perustivat perheen. He olivat humoristisia karjalaisia. He lauloivat molemmat. Isäni osasi Einin Leinon runoja ja hän oli kova näyttelemään ja tanssimaan. Sellaista puhetta ja leikinlaskua harvoin kuulee. Olen kuullut sen vain omilta vanhemmillani. He tekivät kovasti töitä, viljelivät, kasvattivat kasviksia, niitä sitten syötiin koko talvi. Poimittiin sieniiä ja marjoja. Lapset olivat mukana välillä vastemielisesti, mutta mitä se auttoi. Nykyajan lapset eivät tiedä tästä mitään.

Mutta se on tehnyt meistä ihmisiä, jotka selviävät työelämässä ja vieraassa maassa.

Vuonna 1969 sisareni Leena ja minä olimme käyneet keskikoulun valmiiksi. Suomessa oli suuri työttömyys ja me päätimme, että lähdemme Ruotsiin yhdeksi vuodeksi ja sitten ehkä Englantiin.

Äitimme oli ollut Ruotsissa työssä sodan jälkeen

Veljekset Väinö ja Heikki.

Isä Väinö 1968.

kolme kuukautta. Silloin ei saanut olla pitempään, koska suomalaisten piti olla kotimaassa ja maksaa sotakorvauksia Venäjälle. Hänen mielestään Ruotsi oli hyvä, rikas maa. Eihän se ollut ihme, kun Suomessa oli niin köyhää sodan jälkeen. Kaupoissakaan ei ollut tavaraa, mitä ostaa. Äitiikin osti Ruotsista vaatteita itselleen. Äiti vaikutti paljon meidän Ruotsiin lähtöön.

Minä näin Helsingin Sanomissa työnhakuilmoituksen työstä vanhassa linnassa Brossa Tukholman ulkopuolella. Vastasin siihen ja sitten hankittiin matkalaukut ja tilattiin laivaliput. Siihen aikaan laivat eivät olleet sitä luokkaa mitä ne ovat nyt. Nyt ne ovat tosi yksikkäitä.

Me saavuimme Ruotsiin ja Lejondaalin linnan. Käytimme englannin kieltä matkalla. Ruotsi tuntui niin kankealta, vaikka olimme lukeneet sitä koulussa.

Saimme asua pienessä talossa linnan ulkopuolella. Siellä asui jo kolme suomalaista tyttöä, jotka olivat tulleet sinne ennen meitä. Ulla ja Varpu tulivat Lieksasta ja Inkeri oli kotoisin Oulusta.

Minä sain olla työssä keittiössä ja Leena siivosi vieraiden huoneita. Minä olin 18 vuotta ja Leena oli vain 17 vuotta, kun tulimme sinne. Olimme linnassa työssä 10 kuukautta. Sitten saimme

tarpeeksi ja lähdimme takaisin Suomeen. Olimme kotona koko kesän, mutta Suomessa ei ollut paljon työtä ja palkat olivat huonot. Me päätimme lähteä takaisin Ruotsiin. Saimme työn Karolinskan sairaalasta. Siihen aikaan voi aloittaa kuin sairaala-apulainen. Ei tarvinnut olla mitään koulutusta. Aloitimme Neuro-leikkaussalissa. Sitten luimme apuhoitajiksi ja myöhemmin sairaanhoitajiksi. Leenasta tuli tehohoitaja ja minusta dialyysihoitaja. Olemme molemmat asuneet Taalainmaalla ja Tukholmassa, mutta nyt olemme päätyneet Enköpingin lähelle. Täällä asumme ihanalla rauhallisella maaseudulla. Leena on työssä Enköpingissä ja minä Uppsalassa. Leenalla on yksi poika 40 vuotta, kaksi pojanpoikaa ja yksi ottopoika (17 vuotta), joka tulee Bulgariasta. Minulla on yksi poika, joka on 35 vuotta ja pojanpoika, joka täyttää kolme vuotta kesällä. Pojat asuvat Tukholmassa ja heillä menee hyvin. Sekä Leena että minä olemme naimisissa ruotsalaisten miesten kanssa. Ruotsalaiset miehet ovat kuin suomalaiset. Ero on, että he puhuvat ruotsia.

Viihdymme hyvin täällä Ruotsissa ja emme ole ajatelleet muuttaa takaisin Suomeen. Välillä kaipaamme suomen kieltä, mutta täällä on paljon suomalaisia ja meillä on suomen televisiokana-

va, jota voi katsoa. Odotamme että pääsemme eläkkeelle ja että voimme tehdä, mitä haluamme. Olemme tehneet työtä yli 40 vuotta. Mielestäni se alkaa riittää. Minä matkustelen mielelläni esimerkiksi Etelä- Amerikkaan tai Afrikkaan. Olen matkustellut paljon, mutta maailma on suuri. Kasvatan myös mielelläni kasveja. Minulla on iso puutarha ja kasvihuone. Ja sitten, kun on omakotitalo niin tekemistä riittää koko ajan. Jos ei riitä niin voi lukea kirjoja tai kirjoittaa kirjoja. Leena asuu maatalossa, kutoo mattoja ja raanuja ja hän on hankkinut oman purjeveneeseen. Keräämme myös sieniä. Sen opimme Suomessa ja täällä on tosi hyvät sienimetsät. Kaikkea löytyy. Korvasieniä kasvaa meidän tontillakin. Leena täyttää 60 vuotta lähiaikoina ja hän on saanut mat-

kan New Yorkiin pojaltaan. Sitten hän pitää syntymäpäivät täällä.

Kun kirjoitan tätä, täällä on kevät. Muuttolinnut ovat tulossa takaisin. Näin västäräkin, joka asuu kesäisin meidän katon alla. Nyt puuttuvat vain pääskysyet, sitten on kesä. Muistin tässä runon, jonka vanhempani opettivat meille lapsille.

*Kuu kiurusta kesään,
puolikuuta peippoesta,
västäräkistä vähäsen ja
pääskysestä ei päivääkään.*

Keväiset terveiset
sukulaisenne
Eeva Johansson os. Kakkonen

Eeva Johansson os. Kakkonen

*Veikko Heikinpoika Kakkonen
s. 30.8.1911*

*Veikon työt Hilikka Hakulinen,
Salme Hyppönen ja Sirkka Pennanen.*

Kiteen Kakkosia

*Varsinaisen
kokouksen
osanottajia
vasemmalta
Mirja Norha,
Kyösti
Kakkonen,
Leena ja
Pekka
Lapinleimu,
Eine
Kakkonen,
Eero ja
Leena
Kakkonen ja
Erkki
Kakkonen*

Katkelmia vanhempieni tarinasta

Kirjoittelin edellisessä lehdessä matkasta katsomaan vanhempiemme kotiseutuja Värtsilää ja Kurkijokea, nyt on ajatukseni muutamalla rivillä kertoa kuinka historian kiemurat aikanaan saattoivat yhteen kaksi ihmistä, jotka rauhallisemmissa oloissa tuskin toisiaan olisivat kohdanneet. Kirjoittelen tarkoituksella minämuodossa ja ajasta ennen 1940-luvun puoliväliä.

Teemaksi ja motoksi olisin voinut kirjata myös, että minun syntymääni tarvittiin II maailmansota. Hyvin moni tämänkin jutun lukijoista voi todeta samalla tavoin, siinä määrin elämä taannoin heitelti ihmisiä uusille sijoille.

Mahdollisille lukijoille kerrottakoon, että kuulun vuoden 2009 raportin perheen 41-9 jälkikasvuun ja tarkemmin vielä perheeseen 41-21.

Isäni Yrjö

Hän syntyi Värtsilässä Herman ja Katri Kakkosen nuorimpana, kolmantena lapsena. Papintodistuksen mukaan kotipaikka oli Värtsilä no 8, mikä lie-nee ollut ns. Takakylän aluetta. Viime kesänä saatoimme vain arvailla, mikä kiviraunio minkä pensaakaan takana oli kodin oikea sija, moniaita metrejä emme kyllä erehtyneet. Nyt tiedän keinot ja konsittit, eli koordinaatit voi ennakkoon syöttää sopivaan GPS-laitteeseen ja ne koordinaatit löytyvät esim. internetistä hakusanalla ”Karjalan kartat”.

Kansakoulun Yrjö aloitti Värtsilässä v. 1927

ja keskikoulun v. 1931. Lukion suorittamiseksi hän joutui siirtymään Joensuun Lyseoon vuonna 1936, Värtsilässä kun ei tuolloin ollut lukio- luokkia. Samassa lyseossa opiskeli huomattavasti myöhemmin, matrikkelin mukaan, muuan Kyösti Kakkonen. Lyseovuosina Joensuussa Yrjö asui Anni Kupiaisella, joka myös valvoi Yrjön tekemisiä kun Hermannin isän valvova silmä ei aivan niin kauas nähnyt.

Vuoden 1939 keväällä oli sitten koulunkäynti ohi ja Yrjö siirtyi opiskelemaan Helsinkiin, Kaup- pakorkeakouluun. No, tuosta opiskelusta ei tullut valmista sillä peliin sekaantuivat suuremmat tekijät. Elokuussa 1939 herrat Stalin ja Hitler sopivat keskenään Euroopan uusjaosta ja lokakuun lopulla Stalin sitten ryhtyi Suomen suunnalla tositoimiin.

Alkoi talvisota ja päättyi 101 päivän taistelujen jälkeen tunnetuin seurauksin. Sinä aikana Yrjö toimi Värtsilän suojeluskunnassa. Talvisodan jälkeen oli Yrjöllä edessään varusmieskoulutus, ensin alokkaana Vihdin Ojakkalassa ja loppuvuodesta 1940 RUK Niinialossa.

Kesällä 1941 hänet komennettiin Jr 2:een, tarkemmin I/Jr2/4/III, kuten hänen sotilaspassiinsa on kirjattu.

Alkoi Jatkosota.

Melko varhaisessa vaiheessa, eli 13.8.1941, Yrjö haavoittui kranaatinsirpaleista keuhkoihinsa jossain Kaarlahden ja Salmenkaidan välisessä maas-

Yrjö'n koti Värtsilässä

tossa Hiitolasta kaakkoon. Tästä haavoittumisesta hän toipui riittävästi päätyäkseen alkutalvesta 1942 takaisin joukko-osastoonsa joka oli siirretty Syväriin voimalaitoksen alueelle. Siellä hän lokakuun alussa 1942 haavoittui toistamiseen, tällä kertaa kivääriin luodista reiteen. Parin sotasairaalan jälkeen alkuvuodesta 1943 tuli käsky koulutuskomppaniaan, jossa todettiin, että häntä on ammuttu riittävästi ja hän sai käskyn siirtyä Sotasairaala 68:n talousupseeriksi Sortavalaan, Puikkolan kansakoululla. Puikkolan koulu oli viime kesänä samannäköinen kuin sodan aikana, kenties hieman ravistuneempi.

Täällä äitini ja isäni tiet sitten kohtasivat.

Sairaala siirtyi sittemmin Sortavalasta Lahdenpohjan kauppalan Huuhanmäkeen, jossa oli suuri varuskunta-alue. Tarkka ajankohta ei tällä hetkellä ole tiedossani. Sotasairaalassa ei synnyttäminen onnistunut, joten äitini Aili matkusti Sortavalaan, missä minä sitten näin päivänvalon ensi kerran, ilmeisesti Kunnallissairaalassa Puutarhakadun varrella. Saatanpa sanoa olevani paljasjalkainen Sortavalan poika, mitä moni vartuneempi nykyasukas ei ole.

Kesäkuussa 1944 alkoi Neuvostoliiton suurhyökkäys ja Huuhanmäestä oli lähdeittävä juhanuksena 1944. Tarkkana talousupseerina Yrjö pakasi perheensä omaisuuden tehden myös pakkau-

Nuoripari

luettelon, minkä mukaan hän lähetti yhteensä 16 pakettia. Mukaan lähti mm sähkölevy, pesuvati, pojan kylpyamme, pojan korin alunen, heteka, nojatuoli, pesulauta, saha, kirves. Ja lopussa vielä huomautus: ”Mitään en polttanut enkä heittänyt menemään. Kaikki on mukana”.

Heinäkuussa 1944 Yrjö komennettiin talousupseeriksi Sotasairaala 30:een, joka siirtyi Petäjäviedelle, Jyväskylän lähellä. Sieltä hänet sitten kotiutettiin marraskuussa 1944. Nämä sotasairaaloitten muutot, uudelleen nimeämiset jne. ovat myös selvitettävien listalla. Esim. SotaS 30 on joskus ollut Kellokoskella, kuten alempana ilmenee.

Petäjäviedellä oli sitten jo hieman rauhallisem-

Puikkolan koulu

paa ja minutkin ehdittiin kastaa, en ollut enää pelkkä poika.

Äitini Aili

Hän syntyi Kurkijoella Evert ja Elisa Heinosen ensimmäisenä lapsena. Elisän suku oli asunut, elänyt ja viljellyt maata Kurkijoella ilmeisesti ainakin 1600-luvulta alkaen. Evert oli Sysmän poikia, joka oli päätyntä Kurkijoen kunnan tilojen hoitajaksi ja maatalousneuvojaksi. Evert hukkuu Laatokkaan jo v. 1931 ja Elisa menehtyi vaikeaan sairauteen marraskuussa 1939, kuukausi Talvisodan alkamisen jälkeen eikä, oman toiveensa mukaisesti, joutunut lähtemään kotoaan evakkotielle.

Kurkijoen Alhon kylässä Aili kävi kansakoulun ja jatkoi sitten opintiellä Elisenvaaran Yhteiskoulussa. Viipurin Sairaanhoidatarkoulussa hän aloitti tammikuussa 1940. Tätä kurssia käytiin kylällä kaikkialla muualla kuin Viipurissa, ensin talvisodan ja myöhemmin jatkosodan vuoksi. Aluksi opiskeltiin ilmeisesti Kotkassa, mutta myöhemmin opetusta annettiin ainakin Sotasairaala 11:ssä Kuusankoskella, Sotasairaala 13:ssä Viipurissa ja Sotasairaala 30:ssä Kellokoskella sekä Sotasairaala 6:ssä Sortavalassa. Näistä kahdesta viimeisestä oli juttua tuolla edellä. Sortavalassa työskennellessään Aili sitten valmistui sairaanhoitajaksi, mutta valmistujaistilaisuus kyllä pidettiin Viipurissa.

Sortavalassa Aili ja Yrjö tapasivat ja aikaa myöten solmivat avioliiton. Ja synnyin minä, kuten jo edellä kerroin.

Kun aiemmin mainitsemani sotasairaaloiden evakuointi sitten alkoi, lähetti Yrjö vaimonsa ja poikansa Pälkjärven kautta Värtsilään, vanhempiensa luokse. Sieltäkin tuli pian lähtö ja Aili matkusti kastamattoman poikansa kanssa Petäjäviedelle. Aili oli sikäläiseltä kirkkoherralta kysynyt, että minkä ikäisenä lapsi on tapana kastaa ja oli saanut vastauksen: ”Kunhan ei pakanana kylhillä juokse”.

Oli aika siirtyä rauhan töihin

Yrjö lähti Helsinkiin jatkamaan opintojaan ja Aili jäi poikansa Erkin kanssa vielä pari vuodeksi Petäjäviedelle. Yrjö valmistui ja sai töitä, joten Aili ja Erkki muuttivat Helsinkiin ja Asuntolautakunta sijoitti perheen asumaan alivuokralaiseksi Kuloosaareen. Perhe oli jälleen koossa ja alkoi kasvaakin, mutta se on sitten toinen tarina.

Nähdäkseni vanhempieni kohtaaminen olisi rauhan oloissa ollut erittäin epätodennäköistä. Tarvittiin maailmansota ja lisäksi pari haavoittumista, jotta heidän tiensä risteäisivät ja minä kirjoitaisin näitä rivejä. Tuo saattaa kuulostaa suurel-

Isä ja poika

lislta, mutta toisaalta: Suuret tapahtumat viskivat pientäkin ihmistä odottamattomiin paikkoihin kysymättä tältä itseltään aikomuksia.

Ilman sotaa Yrjö olisi opiskellut Helsingissä, valmistunut ja hakeutunut työelämään vaikkapa Verovirastoon. Aili olisi valmistunut sairaanhoitajaksi Viipurissa ja hakeutunut työelämään johonkin Kannaksella tai Laatokan Karjalassa. Tai päätyntä emännäksi Kurkijoelle.

Olen joskus itsetykönäni mietiskellyt, kuinka nipin napin täysi-ikäiset joutuivat vuosiksi sota-toimiin ja rauhan tultua liki viiden vuosikymmenen ajan saivat kuulla osallistuneensa moitittavaan toimintaan. Ainoastaan vastapuolella oli ihailtavia isänmaallisia sankareita.

Tuppaa usein nohtumaan sekin, että v. 1939 Stalin ja Hitler jakoivat Euroopan etupiireihinsä ns. Molotov-Ribbentrop -sopimuksen lisäviuilla. Kun tämä ”ikuinen”ystävyyys” parin vuoden kuluttua mureni, niin sijaan syntyi pian uusi. Teheranissa ja Jaltalla puolestaan Churchill ja Roosevelt hyväksyivät Stalinin vaatimukset samoista etupiireistä.

Normaali kokouskäytäntö, poissaolevat saivat tyytyä läsnä olleiden päätöksiin.

Erkki Kakkonen, Porvoo

KAKKOSTEN SUKUYHDISTYS

Hallitus **Eero Kakkonen**, puheenjohtaja
puhelin 0400 679328
eero.kakkonen@elisanet.fi

Kyösti Kakkonen
kyosti.kakkonen@tokmanni.fi

Jani Kakkonen, talous
puhelin 045 6361230
jani.kakkonen@alfaroc.fi

Eine Kakkonen
eine2@hotmail.com

Jouni Kakkonen
puhelin 040 5670407
jouni.ju.kakkonen@luukku.com

Toivo Kakkonen
Talluksentie 8 B 10
82600 Tohmajärvi
puh. 044 0611391

Hallituksen sihteeri ja jäsenrekisteri
Leena Kakkonen
puhelin 050 3728622
leenam.kakkonen@elisanet.fi

PikkuKakkosen toimitus

Eine Kakkonen
Osmontie 35 E 54, 00610 Helsinki
eine2@hotmail.com

Sukututkimus

Jouni Kakkonen
Läntinen Pitkätatu 20 C 40, 20100 Turku
jouni.ju.kakkonen@luukku.com

Sukuyhdistyksen jäsenmaksut

Aikuisjäsen 25 eur/v., lapsi (alle 18 v.) 10 eur/v., (alle 10 v.) 0 eur/v.
Pankkitili FI5610403500363472

